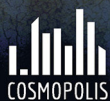

ZLO MÁ VÍCE TVÁŘÍ.
DOKÁŽE **ERIKA FOSTEROVÁ**
ODHALIT VŠECHNY?

ROBERT
BRYNDZA

ANDĚL
SMRTI

OD AUTORA SVĚTOVÉHO BESTSELLERU
DÍVKA V LEDU

Robert Bryndza
ANDĚL SMRTI

ZLO MÁ VÍCE TVÁŘÍ.
DOKÁŽE **ERIKA FOSTEROVÁ**
ODHALIT VŠECHNY?

ROBERT
BRYNDZA

ANDĚL
SMRTI

OD AUTORA SVĚTOVÉHO BESTSELLERU
DÍVKA V LEDU

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

*Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude **trestně stíháno**.*

Automatizovaná analýza textů nebo dat ve smyslu čl. 4 směrnice 2019/790/EU a použití této knihy k trénování AI jsou bez souhlasu nositele práv zakázány.

LETHAL VENGEANCE

Robert Bryndza

Copyright © Raven Street Ltd 2024

Robert Bryndza has asserted his right to be identified as the author of this work.

Translation © Kateřina Elisová, 2024

Cover © Henry Steadman, 2024

© Grada Publishing, a. s., 2024

Z anglického originálu Lethal Vengeance, vydaného nakladatelstvím Raven Street Publishing v roce 2024, přeložila Kateřina Elisová

Odpovědná redaktorka Markéta Šlaufová

Korektura Julie Gonzálezová

Grafická úprava a sazba Roman Křivánek, Art007

Obálka Henry Steadman

Vydala Grada Publishing, a. s., pod značkou Cosmopolis v Praze roku 2024 jako svou 9279. publikaci

Tisk CPI Moravia Books

Grada Publishing, a. s.,

U Průhonu 22, Praha 7

ISBN 978-80-271-7317-4 (ePub)

ISBN 978-80-271-7316-7 (pdf)

ISBN 978-80-271-3688-9 (print)

Tato kniha je fikce. Jména, postavy, podniky, organizace, místa a události jiné než běžně známé jsou buď produktem autorovy fantazie, nebo jsou použity fiktivně. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, živými či mrtvými, událostmi nebo místy je zcela náhodná.

*Tuto knihu věnuji všem svým překladatelům
po celém světě.*

„Mým srdcem vládne pomsta, rukou smrt,
do hlavy pere krev a mstyžádost.“

– WILLIAM SHAKESPEARE, TITUS ANDRONICUS –

KAPITOLA 1

PÁTEK 13. LEDNA 2023

*P*rosím, bože, ať to není žádost o ruku, pomyslela si šéfinspektorka Erika Fosterová. Přelétla pohledem přes rušnou restauraci k Igorovi, který se bavil s jedním z číšníků v bílém saku. Na něčem se domlouvali. Chtěl snad, aby schoval prsten do čokoládového suflé?

Sešli se na večeři v pátek večer v polovině ledna. Náhodou šlo o pátek třináctého a všechno působilo takovým tím vybledlým dojmem, protože už zmizela vánoční výzdoba.

Restaurace se nacházela v horní části OXO Tower a oni měli stůl u okna. Erika viděla dolů na čtvrť Thames Embankment a na řeku, která se valila jako lesklý černý inkoust a na jejíž hladině se ve tmě odráželo osvětlené panorama Londýna. Po dlouhém dni plném papírování a po soudním jednání, kde podala svědeckou výpověď před nepřátelským právním zástupcem několikanásobného násilníka, byla vyčerpaná. Podnik jí připadal až moc nóbl. Číšníci nosili bílé rukavice a na každé straně jejího talíře leželo příliš mnoho nožů a vidliček. A v elegantních šatech se necítila pohodlně.

„Do prdele,“ zamumlala, když se Igor vrátil ke stolu. Hodil se opravdu do gala a vzal si svůj nejlepší černý oblek.

„O co šlo?“ zeptala se hlasitěji.

„Jen jsem se chtěl ujistit, že je šampaňské vychlazené,“ zasmál se Igor. Objevil se číšník s lahví šampaňského v bílé utěrce, kterou jim předložil jako novorozeně. Igor si ji prohlédl přes brýle s obroučky ze želvoviny a přikývl. Číšník se námahou mírně napjal a pak vytáhl špunt.

„Příjemný zvuk,“ poznamenal Igor.

„Ano, pane. To si také myslíme,“ odpověděl s tou správnou směsicí úcty a povýšenosti. „Madam bude ochutnávat?“

Madam by byla ráda, kdybys tady nechal tu lahev a odporoučel se, odsekla mu Erika v duchu, ale navenek se usmála a přikývla.

Nalil jí do sklenice trochu šumivého vína a ustoupil. Erika se napila. Šampaňské ji moc nebralo a přála si, aby to byla vychlazená plechovka s limonádou z pampelišek a lopuchu, kterou by si dala spolu s hranolky. Jenže viděla, že Igor čeká na její verdikt, a tu představu vytěsnila. Chovala se jako mrcha. Kolik svobodných žen by šlo s radostí do pěkné restaurace, kam by je vzal muž, kterého milují?

„Velmi dobré.“ Číšník se k nim naklonil a naplnil oběma sklenice. Díval se na ně přes rozšířené nosní dírky.

„Jedná se o zvláštní příležitost? Výročí svatby?“ Pohrával si s kbelíkem na stojanu a strkal lahev šampaňského do ledu.

„Nejsme manželé,“ odpověděla Erika.

„Ještě ne.“ Igor významně mrkl. Erice se stáhly vnitřnosti a sevrěla čelist.

Proboha. On se chystá tady mezi všemi těmi lidmi pokleknout.

Ani po více než čtyřech letech nevěděla, jak by měla Igora pojmenovat. *Můj kluk?* Ne, nebyli přece teenageři. *Milenec?* Ne, při

tom označení se otřásla. *Partner?* Ano, partner. Nebyli sice partnery v právnícké kanceláři, ale zdálo se jí to jako nejlepší možnost.

„Přála by si madam ještě domácí chléb?“

„Ne.“

„Vychutnejte si, prosím, naše pečlivě vybírané olivové oleje. Výborně se hodí k pečivu.“

„Skvělé,“ Erika zatnula zuby do úsměvu.

„Máte nějaké dotazy k menu?“

„Ne!“ odsekla.

Číšník srazil podpatky, mírně se uklonil a odešel. Igor ji pozoroval přes stůl a pak pozvedl sklenku. Přiřukli si, Erika spěšně usrkla, Igor zaklonil hlavu a vypil většinu šumivého vína. Látka saka se mu nahnula na hrudi a ona si všimla boule. Něco měl v kapse. Zamrazilo ji.

Má krabičku s prstenem.

Igor se natáhl přes stůl, položil svoji ruku na její a zhluboka se nadechl. „Eriko, já...“

Erika odtáhla ruku a prudce vstala. „Musím na toaletu.“

„Dobře.“ Zamračil se. „Všechno v pořádku?“

„Jo, v pohodě.“

Přešla rušnou místnost a málem se srazila se dvěma číšníky, kteří nesli obří narozeninový dort plný hořících svíček.

Potřebuju vzduch. Chodba před restaurací byla úzká a hemžila se personálem. Nastoupila do přeplněného výtahu a stiskla tlačítko do přízemí. Hrudník se jí svíral panikou a měla pocit, že nemůže popadnout dech. Ničemu nepomohla ani těla, která se na ni v malém výtahu tlačila. Když se otevřely dveře, prodrala se mezi nimi a ignorovala našťavané pomlaskávání a otrávené obličejy.

Teprve když se ocitla venku a dýchala svěží mrazivý vzduch od řeky, cítila, jak se jí zpomaluje tlukot srdce. Chytila se zábradlí podél zdi nábřeží a dotek chladné oceli jí dělal dobře na kůži.

Telefon zůstal ležet nahoře na stole, ale v malé třpytivé kabelce měla peněženku a policejní průkaz. Uvažovala, že půjde na nádraží Waterloo, stopne si taxík a nechá se odvézt domů. Tím by utnula jakékoli návrhy. Zašmátrala v kabelce a našla malou krabičku cigaret. Byly staré a lehce pomačkané, ale stále použitelné. Kolem procházel nějaký muž a ona ho požádala o zapalovač. Když sepnula dlaně a zapálila si cigaretu, světlo ozářilo jeho hubenou tvář s ostře řezanými rysy. Poděkovala mu a vděčně vdechla.

„Moc nás tu nezůstalo – kuřáků.“ Usmál se a zmizel.

Erika vydechla, cítila silný příval nikotinu a sledovala, jak kolem ní proplouvá remorkér, který se řítí rychlým proudem řeky. Znovu začala kouřit teprve nedávno. Tu a tam si zapálila. V poslední době spíš častěji. Opravdu se jí Igor chystal požádat o ruku bez jakéhokoli varování? Žili odděleně. Igor měl vlastní byt kousek od jejího domu v Blackheath a několikrát týdně u ní přespával. Kdyby ji požádal o ruku, všechno by se změnilo. Z prvního manželství měl syna Toma. Stala by se manželkou a macechou.

Ne. Igora milovala a s Tomem si byli velmi blízcí, ale nemohla to udělat. Erika už byla vdaná. Mark s ní pracoval u policie a téměř před devíti lety přišel o život spolu s dalšími čtyřmi kolegy při zpackané drogové razii. Erika tu razii vedla. Toho dne byla velicím důstojníkem a vina padala na ni. Stále cítila odpovědnost a vinu. To ji nikdy neopustí.

Nemůže být znovu manželkou. Jejím manželem byl Mark. A stále by jím měl zůstat. Hluboce ji zasáhl film *Srdcová sedma*. Přemýš-

lela, jestli existuje i jiná verze jejího života, ve které by se ten osudný den policejní dodávka porouchala. K zásahu by nikdy nedošlo a Erika s Markem by žili šťastně až do smrti.

Cigaretu vykouřila až příliš rychle. Naposledy potáhla a nedopalek odhodila do vody. Tady v chladu a tichu se cítila klidnější. Prostě bude muset být upřímná. Igora milovala stejně jako jejich společný život. Společný, ale s vlastním prostorem, a to bude muset stačit. Bude to muset přijmout.

* * *

Erika si uvědomila, že do budovy vstoupila jinými dveřmi, až když stála sama ve výtahu, který mířil nahoru. Natáhla se, aby stiskla tlačítko, které by ji odvezlo zpět do přízemí, když se výtah s tichým cinknutím zastavil a dveře se otevřely do prázdné chodby.

Uslyšela ozvěnu ženského hlasu: „Ano, policii, prosím... Je tady tělo. Mrtvý muž.“

Erika vystoupila. Kde to byla? Zdálo se, že se dostala do jednoho z obytných pater budovy. Viděla řady bílých dveří se zlatými čísly a vedle těch otevřených na konci chodby stála u vozíku na úklid starší žena v legínách a starém svetru. Měla žluté gumové rukavice a předloktím si otírala oči. Zrzavé vlasy jí na hlavě vytvořily rozčuchané hnízdo a obličej pokrývala spousta oranžového make-upu.

„Je to v budově OXO Tower na nábřeží, v pátém patře. Ano, děkuji.“

„Je všechno v pořádku?“ překvapila ji Erika.

Žena ukončila hovor. „Tohle je soukromé patro,“ upozornila ji chraplavým hlasem. „Pouze pro rezidenty.“

„Jsem policistka.“

Přejela Eriku pohledem odshora dolů a přitom zkoumala její dlouhé, trochu nepadnoucí večerní šaty. Erika byla vděčná, že má u sebe služební průkaz. Vytáhla ho a žena si skousla ret. Podle výrazu v obličejí se zdálo, že se jí ulevilo.

„Je tam mrtvola.“ Naklonila hlavu k otevřeným dveřím. „Muž.“

Erika nahlédla dovnitř. Viděla do moderního otevřeného obývacího pokoje s okny s výhledem na zářící panorama Londýna.

„Je uvnitř ještě někdo?“

„Ne. Leží tam na posteli.“ Erika si všimla páru gumových rukavic přehozených přes bok vozíku. „Když uklízím, obvykle tady nikdo není. Tohle je poprvé, co jsem ho viděla... po opravdu dlouhé době.“

Erika si nasadila gumové rukavice.

„Zůstaňte tady, prosím.“ Zapomněla, že na ni čeká Igor, i na své obavy týkající se jejich vztahu, a vstoupila do bytu.

KAPITOLA 2

Dřevěná prkna vrzala a ve vzduchu se vznášela zvláštní nehybnost jako tíživý pocit před bouří. Světla londýnského panoramatu vrhala ostré odlesky do potměšilého obývacího pokoje a kuchyně a ticho přerušovalo jemné šumění. Za velkou světlou pohovkou ve tvaru písmene L stálo v zadní stěně zabudované obrovské akvárium s rybičkami. Skupina bělostných medúz se vlnila a pohybovala po akváriu v rytmu vzduchového čerpadla a mezi bublinami se nehnutě vznášely dvě nemrkající, žalostné ploché šedé rybky.

Modré světlo z akvária se odráželo na draze vypadajících nerezových skříňkách a pracovních plochách v kuchyni. Bez spotřebičů, čistá a přehledná, ten typ kuchyně, kterou jen příležitostně používají najatí dodavatelé jídla.

Erika prošla kolem desky z kamene protkané oranžovo-hnědými žilkami k pootevřeným dveřím vedoucím z kuchyně. Na prahu zaváhala, když ji do nosu uhodil tolik známý nevábný pach smrti. Pak dveře otevřela.

Tlusté závěsy byly zatažené a uprostřed zůstala patnácticentimetrová mezera. Oranžový pruh osvětloval bledé tělo mohutného bílého nahého muže na posteli.

Nemohla najít vypínač, a tak prudce roztáhla závěsy a nechala do místnosti proudit světlo zvenčí. Kromě manželské postele s černým povlečením tam nebyl žádný jiný nábytek. Muž ležel na břiše, svázaný do kozelce, ruce a nohy spoutané za zády a vytažené vzhůru provazem, který je spojoval. Hlavu měl zakloněnou, takže obličej směřoval k závěsům, ústa přelepená lepicí páskou. Kůži měl bledou a ochablou jako pudink. Erika opatrně natáhla ruku a zkontrolovala mu puls.

Ano. Bezesporu byl mrtvý.

Na podlaze po pravé straně postele ležely na hromadě hnědé kalhoty, košile a kravata. Ve snaze narušit co nejméně důkazů Erika prohledala kapsy kalhot a našla koženou peněženku a malou čtvercovou bílou obálku. Peněženka byla prázdná kromě jediné identifikační karty. Jednalo se o průkazku do Dolní sněmovny pro Neville Lomase, poslance Konzervativní strany za severovýchodní Surrey.

Obálka nebyla zalepená a uvnitř našla tři polaroidové fotografie. Byl na nich Neville Lomas ležící na posteli, oblečený a podle všeho živý, a nepřítomně zíral do fotoaparátu. Na druhém polaroidovém snímku byl nahý a ležel na zádech, a na třetím byl svázaný. Erika fotografie otočila, přičemž zlehka držela okraje a dávala pozor, aby se snímků nedotkla. Každá fotka byla podepsaná černým popisovačem. Podpis plný oblin vypadal téměř dětsky:

ANNABELLE

„Jste v pořádku?“

Erika sebou trhla a málem upustila fotky. Ve dveřích stála starší žena s chraplavým hlasem a zrzavými vlasy. Uvědomila si, že její

telefon zůstal nahoře v restauraci u Igora. Zastrčila polaroidy zpátky do obálky. „Můžu použít váš telefon, prosím?“

Ženin pohled se přesunul k muži na posteli a zpět k Ericce. „Ano.“

Erika přešla k ženě a odvedla ji do obývacího pokoje. Musí sem rychle dostat forenzní tým. Cítila, jak ji zaplavuje vzrušení. S ostře sledovaným poslancem přijde i ostře sledovaný případ vraždy. Žena se zastavila u pohovky a položila si ruku na opěrku.

„Jak se jmenujete?“ zeptala se Erika.

„Ann-Marie Rossová.“ Dlouze vydechla. „Můžu se na chvíli posadit?“

Obličej s ostrými rysy náhle zbledl a Erika viděla, že se jí třesou ruce. „Nikdy předtím jsem ho neviděla tak... detailně.“ Poplácala si kapsu legín, vytáhla zmačkanou krabičku cigaret, malou dřevěnou podobiznu Panny Marie a pak starý prasklý smartphone. Chtěla položit cigarety na konferenční stůl ze žilnatého kamene, ale Erika se natáhla a věci od ní vzala.

„Ne, tohle je místo činu.“

Povšimla si, že to není podobizna Panny Marie, ale zapalovač.

„Omlouvám se. Jsem z toho zmatená. Za chvíli budu v pořádku.“ Sledovala Eričin pohled. „Tohle mám z Lurd. Jela jsem tam se sestrou. A matkou.“

„Jste věřící?“

„Ne. A nijak nás ta cesta neovlivnila. Celou dobu jsme se hádaly.“

Ann-Marie podala Ericce telefon. Zavolala na dispečink policejní stanice v Lewisham Row a požádala o posily a forenzní tým.

„V kolik hodin jste přišla do patra a otevřela dveře do tohoto bytu?“

„Jen pár minut před vámi.“

„Pracujete tady na plný úvazek?“

„Pracuju různě.“

„Jsou to rezidenční byty?“

„Ano, ale dávají přednost tomu, aby se jim říkalo apartmány. V celém tomhle patře, v patře pod a nad ním. Jednou týdně sem chodíme uklízet.“

„My?“

„Agentura, pro kterou pracuji. Hoopers Limited.“

„Ten mrtvý muž apartmán vlastnil?“

„To nevím. Je celý spoutaný.“ Poprvé se jí zlomil hlas a Erika viděla, že se snaží tvářit statečně.

„Znáte někoho z rezidentů, s kým by bylo možné si promluvit?“

„Myslíte si, že se baví s takovými, jako jsem já? Vídám, jak sem přicházejí a odcházejí různí lidé. Pokaždé někdo jiný. Někdy musíme uklízet po večírku...“ Nakrčila nos. „Člověk by si myslel, že nóbl lidi jsou čistotnější než my, ale ne. Špína.“

Ozvalo se zadunění, jak v patře zastavil výtah.

„Děkuju, že jsem si od vás mohla zatelefonovat.“ Erika podala telefon, cigarety a zapalovač Ann-Marii. Pomohla jí vstát a vrátily se na chodbu.

Dveře výtahu se s cinknutím otevřely a vyšli z nich dva policisté v uniformách. Muž a žena, oba běloši. Jejich mladé tváře byly zružovělé od chladného vzduchu venku a na reflexních bundách jim ulpěly kapky deště.

„Páté patro, byt šest, měl by být na konci chodby,“ ozval se hlas z vysílačky na klopě ženy a zopakoval to, co Erika řekla do telefonu.